

Perekond,
VISKI-
kel on viski veres
VARAS
ja veri kätel.

Tiffany Reisz

Rahvusvaheliste menukrite autor

Tiffany Reisz
The Bourbon Thief
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. Käesolev raamat on ilukirjanduslik teos. Kõik nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas fiktiivsed või autori välja mõeldud. Igasugune sarnasus nii elavate kui surnud isikutega, äriettevõtetega, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2016 by Tiffany Reisz
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B03325017
ISBN 978-9949-82-063-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Pühendatud Kentuckyle, minu kodule.

1

Paris

Maailmas polnud palju asju, millest Cooper McQueen oleks hoolinud rohkem kui heast burboonist. Olles saanud neljakümne viie aastaseks, polnud temaga veel juhtunud, et kasvõi üks kaunis naine oleks teda sel määral köitnud, et ta oleks pannud joogi käest ja selle lauale jätnudki. Aga kui nüüd jalutas baari sisse punases kleidis naine otsekui kingitus jumalatel, punase lehviga korralikult kinni tõmmatud, otsustas McQueen, et ta võib olla lõpuks kohanud terves maailmas seda üht naist, kes võib temast karsklase teha. Naise kleit oli pingul nagu vana ihnuskoiv rusikas ja punane nagu põder Rudolfi nina ning teda vaadates valdas McQueen üksainus mõte – sel aastal on jõulud erakordselt varajased.

Preili Jõulud Juulis heitis tema suunas pilgu, naeratas, nagu teaks, mida mees mõtleb, nagu mõtleks ta ise sarnaseid mõtteid, ja McQueen järeldas, et küllap lahkub ta täna baarist varakult ning proovigu ainult keegi teda selles küsimuses ümber veenda.

Et mitte mõjuda liiga innukana, lonksas ta oma burbooni – see maitses hea – ja hoidis naisel märkamatult silma peal teda otse vahtimata.

Jõulud Juulis kõndis leti juurde ja võttis istet. Mees jälgis, kuidas naine menüüd uurib, ning naeratas oma klaasi hoides. Minuti pärast läheb ta naise juurde, ostab talle joogi, poetab jutu sees, et baar kuulub talle, jätab sööda välja ja vaatab, kas naine hakkab selle vastu

huvi tundma. Ta oli näinud oma baaris küllalt ilusaid naisi, tavaliselt olid need liiga noored – temalgi oli lõppude lõpuks oma uhkus –, aga preili Jõulud tundus olevat ausalt kolmkümmend viis. Pärinaine. Täiskasvanud naine. Sedasorti, kellega ta võiks magada, ilma et võlgneks kellelegi vabanduse. Naise nahk oli tõmmu. Mustad loksid juuksed langesid raskelt tema seljale ja olid kuklas kokku tõmmatud punase paelaga, mille mees kavatses võimaluse avanedes oma hammaste abil lahti siduda.

Ta lasi mööduda minuti ning asus tegutsema, et juhusest haarata.

McQueenile ei valmistanud vähimatki südamevalu paluda end vabandada vestluskaaslasel, kes oli kas investeerimispankur või riskikapitalist. Ta oli lakanud vestluskaaslase juttu kuulamast hetkel, mil preili Jõulud välja ilmus. Mees läks tema juurde ja võttis ilma selleks kutset ootamata naisest vasakule jääval tühjal baaripukil istet. See baar kuulus talle, polnud ühtki põhjust käituda mittevastavalt.

McQueen ei öelnud algatuseks midagi. Ta lasi vaikusel venida ja paisuda uimastavaks nagu mudane Ohio jõgi kuumal ööl, selliseks, mis paneb kõnniteedki higistama. Võib-olla suudaks ta meelitada naise jalutuskäigule, kuni õhtu on veel soe. Võib-olla suudaks ta naise meelitada tegema veel enam.

„Mida ma teile pakkuda võin?“ küsis naiselt Maddie, kena blond baaridaam.

„Red Thread sobiks hästi,“ vastas naine. „Mulle meeldib, kui mu joogi ja juuksepaela värv kokku langevad.“

„Red Thread?“ Maddie vaatas abipaluvalt McQueeni poole. „Ma pole kindel...“

„Red Threadi pole saada juba kolmkümmend viis aastat,“ ütles McQueen Maddiele.

„Taevas tänatud. Kartsin juba, et olen hulluks minemas. Oleksin võinud vanduda, et tean viimast kui burbooni,“ ohkas Maddie. „Kas mõni pudel on veel alles?“

„Mitte ainsatki,“ vastas McQueen, valetamata seejuures just ülearu. See polnud päris puhas ja õigustatud vale, aga see ei pidanud ka

musta plekina tema südametunnistusele jääma. Tegemist oli pisikese punase petteusega.

„Kui kahju,“ ütles preili Jõulud, ehkki tema toonis polnud võimalik tabada ei pettumust ega ka üllatust. Jõulud rääkis õigust. Tema hääletoon oli veidi jäine. Ta oli iseteadev. Mehele see meeldis.

„Paganama kahju. Räägitakse, et see on parim burboon, mida eales villitud.“ McQueen ootas, et naine punases kleidis ütleks veel midagi, aga too vaikis tähelepanelikult kuulates, pilk Maddiele suunatud.

„Mis sellest sai?“ küsis Maddie mehelt.

„Tulekahju,“ vastas McQueen õlgu kehitades. „Selliseid asju juhtub. Te valmistate kanget alkoholi ja hoiate seda puidust vaatides? Tulekahjuoht jääbki teid painama. Red põles 1980. aastal maani maha ja uuesti seda enam ei avatud. Keegi ei tea, kas see üldse enam kellelegi kuulubki.“ McQueen oli püüdnud Red Threadi krunti endale osta, aga edutult. Ta oli jõudnud riulifirmani – Moonshine Ltd –, millele kuulusid Red Threadi krunt ja kaubamärk, aga selle firmaga ei paistnud olevat seotud ainsatki inimest. „Kui kuuluks, ma oleksin kursis. Ma olen püüdnud omanikke leida.“

„Kui põnev...“ ütles preili Jõulud. Tema huultel võis aimata naeratuset varju, aga mees ei suutnud aru saada, kas teema pakkus naisele tõesti huvi või oli tegemist sarkasmiga. Naisel oli Kentucky aktsent, vaevumärgatav, kuid siiski äratuntav inimesele, kes on pool oma elu veetnud New Yorgis ja pool Louisville'is. Kentucky aktsent kõlas tema jaoks koduselt ja pani ta alati kõrvu kikitama.

„Kas ma võin teile midagi muud pakkuda?“ küsis Maddie.

„Four Roses, ilma jääta. Topelt.“

„Naine, kes tunneb viskit ega karda seda puhtalt juua.“ McQueen pöördus oma baaripukil kümme kraadi naise poole. „Naine minu meele järele.“

„Ma olen Kentucky tüdruk,“ ütles ta elegantse õlakehitusega. „Ja teate, viskiga on nagu tõega.“

„Kuidas nii?“

„Alguses see maitse kõrvetab, aga kui sellega harjuda, ei ole sa enam nõus midagi muud oma suhu lubama.“

Preili Jõulud tõstis klaasi huultele, võttis lonksu ega krimpsutanud seda juues sugugi nägu. Burboon ei kõrvetanud teda.

„Öelge mulle siis midagi, mis vastab tõele,“ ütles McQueen. „Mis teie nimi on?“

„Paris.“

„Ilus nimi.“

„Tänan, härra McQueen.“

„Te teate mind?“

„Kõik teavad teid. See on teie baar,“ ütles naine, osutades pealii-
gutusega sõnadele *The Rickhouse, Louisville, Kentucky*, mis olid gra-
veeritud baarileti taga asuvale peeglile, mille klaasile oli söövitatud
ka pilt sajandivahetuse puidust laohoonest. „Olen kuulnud, et avate
Brooklynis peagi veel ühe viskibaari.“

„On teil midagi selle vastu?“

„Andke miski valgete inimeste hoole alla ja nad muudavad suu-
repärase joogi fetišiks. Kui leiata viisi, kuidas teha kõrvitsamaitse-
list burbooni, saate miljardäriks.“ Ta võttis teise lonksu oma Four Rosest,
ise silmanurgast meest jälgides.

„Ma avaldan sulle saladuse.“

„Lase käia.“

„Ma juba olen miljardär. Aga ma otsin alati uusi viise oma raha
kulutamiseks. Miks ma ei peaks?“

„Sul on vaja veel üht ettevõtet? Kas korvpallimeeskonna omamine
on juba ära tüüdanud?“

„Mulle kuulub ainult osa.“

„Milline osa?“ küsis naine. „Ma tean, millist osa ma endale
tahaksin.“

McQueen naeris. „Öelge mulle üht, preili Paris – mida teie omate?“

Nüüd oli naise kord oma baaripukil pöörduda. Ta keeras ennast
üheksakümme kraadi ning vaatas mehele kartmatult ja häbene-
mata otse silma.

„Võiksin omada teid homseks päikesetõusuks.“

Tema sõnad muutsid McQueenit hetkega keeletuks. Ta ei suutnud
meenutada, millal viimati oli üks naine ta sel moel tummaks lõõnud.

Burboon tema huultel ja tema puusajoon. Mees oli juba peaaegu armunud.

„Seda ma tahaksin näha,“ ütles McQueen. „Ja see pole ärplemine. Ma tahaksin seda oma ihusilmaga näha.“

„Niisiis, teeme ära?“ küsis naine, kriipsuvõrra kulmu kergitades.

Ta pidi selle naise saama. „Jah,“ ütles ta. „Jah, teeme ära.“

Nad lahkusid baarist koos, aga sõitsid tema maja juurde kumbki oma autoga. Lõigates läbi kodulinna liikluse, nägi ta tagasivaatepeeglist, et naine on kaotsi läinud. Ta oli naisele aadressi andnud ja võis olla kindel, et tollel pole vaja selle koha leidmiseks tema järel sõita. Rohelist tuld oodates haaras teda teadvustamata hirm, et naine on meelt muutnud, ära sõitnud, leidnud, et kuskil mujal kellegi teisega oleks ilmselt parem. Ei, kindlasti mitte. Naine oli teda tahtnud, ta teadis seda. Ta oli näinud baaris naise silmis saamahimu ja mis selle põhjuseks ka ei olnud – tema väljanägemine, tema raha või Kentucky rikkaima mehe kuulsus –, polnud oluline. Kõik vastas tõele, kõik kuulus tema juurde, oli osa temast. Mis tahes osa naine ka ei tahtnud, ei läinud mehele korda, kuni naine tahtis teda. Ta ju tahtis, tahtis ju küll? Ebaloogilised mõtted. Teadvustamata hirmud.

Ometi ei suutnud ta vabaneda tundest, et peab naist veel täna nägema, temaga olema. Kõik alla selle oleks äpardumine. Mehele oli vaja, et teda tahetaks. Mis mõte on olla rikas, mõjukas ja kehaga, mis sobiks temast poole nooremale mehele, kui keegi ei vaevuks teda õnneks võtma?

McQueen pööras oma teetsast sisse ja nägi, et must Lexus juba ootab teda. Eneseaustus keelas tal kergendatult ohkamast, aga isegi enesest lugupidav mees tohib naeratada. Naine oli lihtsalt teist teed sõitnud, kah mul üllatus. Kui ta elab kuskil siinkandis, siis ta teab ka mehe maja. Kõik linnaelanikud teadsid Lockwoodi – see polnud nime saanud kivimüüri ümbritsetud metsa järgi, mis maaomandust piiras, vaid mehe järgi, kes oli selle 1821. aastal ehitanud. Ameerika standardite kohaselt oli see vana, aga McQueeni perekond oli iiri päritolu. Tema vanaisa hinnangul oli kahesaja aasta vanune hoone